

Publicerad 2012-04-08 09:21 av Ann Bjerknes

Med Stjärnögon sedd

Så märkligt iögonfallande
Just när solen drar undan sina röda strålar
och stryker mig varligt över skuldran
så med ens vet jag
att det är med stjärnögon jag
beskådas
Jupiter och Venus tillsammans
Jag är sedd
med Stjärnögon
sedd

Benen vill inte bära
Kall kyla tränger genom
 huden
och västerhimlen glöder som starkast

Träffas av Jupiter och Venus stjärnpilar
rakt i mitt friska öga
Förblindar mig
och tonen De slår an i min bröstorg
vill inte sluta vibrera

Som släpet efter en aftonklänning
drar solen undan sitt guld nästan obemärkt
Sakta sakta

-

I det plötsliga uppvaknandet stirrar jag
in i planeternas starka öga
och inser
att mitt har stirrat sig blint
Att spegla mörker gör ont!
Så vad gör en Solkatt under stjärnors pilar?

Med ett hjärta som värker och ett
öga blint
fortsätter jag i det tysta

längtande
att stava Ditt namn
mödosamt
bokstav för bokstav

Jag försöker förgäves stryka bort smärtan med
min frusna hand

-

Så märkligt iögonfallande blir mörkret
efter solens morendo
och jag knäböjer inför den Allseendes Stjärnljus
Så formas hoppet om nåd
och lindring

Men jordens rörelse stannar aldrig upp
trots mina händer.....

Viskar Ditt namn
om och om igen
Men jag vet
mitt hjärtas svar på stjärnstrålen
Det är inte stjärnpilarna
som lämnat
dödliga sår
Det är Din frånvaro
Din smärtsamma
tomma
frånvaro.

Aldrig slutar jag
viska ditt namn.....

Texten är utskriven från Poeter.se
Författaren Ann Bjerknes med Poeter.se id #39945 innehar upphovsrätten